

EUROPEJSKI TRYBUNAŁ PRAW CZŁOWIEKA

CZWARTA SEKCJA

**SPRAWA WITCZAK p. POLSCE**

*(Skarga nr 47404/99)*

WYROK  
(Skreślenie)

STRASBURG

6 maja 2003 r.

*Wyrok ten stanie się prawomocny na podstawie warunków określonych przez artykuł 44 § 2 Konwencji. Wyrok ten może ulec korekcie wydawniczej.*

**W sprawie Witzak p. Polsce,**

Europejski Trybunał Praw Człowieka (Czwarta Izba), zasiadając jako Izba złożona z następujących sędziów:

Sir Nicolas BRATZA, *przewodniczący*,

Pani E. PALM,

Pani V. STRĄŻNICKÁ,

Pana M. FISCHBACH,

Pana J. CASADEVALLA,

Pana R. MARUSTE,

Pana L. GARLICKIEGO, *sędziowie*

oraz Pana M. O'BOYLE, *szefa Kancelarii Sekcji*,

Obradując na posiedzeniu zamkniętym w dniu 8 kwietnia 2003 r.,

Wydaje następujący wyrok, który został przyjęty w tym dniu:

**POSTĘPOWANIE**

1. Sprawa wywodzi się ze skargi (nr 47404/99) wniesionej w dniu 11 listopada 1998 r. przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej do Trybunału na podstawie artykułu 34 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowej Wolności ("Konwencja") przez obywatela polskiego, Pana Mirosława Witczaka ("skarżący").

2. Skarżący, któremu przyznano pomoc prawną reprezentowany był przez Pana R. Fijałkowskiego, prawnika praktykującego w Radomiu. Rząd Polski ("Rząd") reprezentowany był przez swojego Pełnomocnika, Pana K. Drzewickiego z Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

3. Skarżący twierdził, że postępowanie cywilne w jego sprawie przekroczyło rozsądny termin i że nie miał on skutecznego środka odwoławczego by się poskarżyć na nadmierną długość postępowania.

4. Sprawa została przydzielona Czwartej Sekcji Trybunału (Artykuł 52 § 1 Regulaminu Trybunału). Wewnątrz tej Sekcji ustanowiona została Izba (Artykuł 27 § 1 Konwencji), która miała rozpatrzyć sprawę zgodnie z artykułem 26 § 1 Regulaminu.

5. Na podstawie decyzji z dnia 23 października 2001 r. Trybunał uznał skargę za dopuszczalną.

6. W dniu 1 listopada 2001 r. Trybunał zmienił skład swoich Sekcji (Artykuł 25 § 1 Regulaminu). Sprawa została przydzielona nowo utworzonej Czwartej Sekcji (Artykuł 52 § 1 Regulaminu).

## FAKTY

### I. OKOLICZNOŚCI SPRAWY

7. Skarżący urodził się w 1947 r. i mieszka w Radomiu.

8. W 1977 r. skarżący w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności został poszkodowany w wypadku przy pracy. Wniósł pozew o odszkodowanie do Sądu Wojewódzkiego w Warszawie przeciwko Skarbowi Państwa. Na podstawie wyroku Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 11 czerwca 1980 r. skarżącemu przyznano miesięczną rentę w wysokości 500 starych złotych płatną od 1 lutego 1978 r. oraz jednorazowe odszkodowanie w wysokości 12.000 PLN.

9. W dniu 21 listopada 1991 r. skarżący wniósł pozew do Sądu Wojewódzkiego w Warszawie o podwyższenie renty. W bliżej nie sprecyzowanym dniu Sąd Wojewódzki w Warszawie przekazał sprawę Sądowi Wojewódzkiemu w Lublinie uznając ten sąd za właściwy do prowadzenia sprawy. Rozprawy w sprawie przed Sądem Wojewódzkim w Lublinie odbyły się w następujących dniach: 8 lutego 1993 r., 5 kwietnia, 21 listopada oraz 20 grudnia 1994 r.

10. Na podstawie wyroku z dnia 30 grudnia 1994 r. Sąd Wojewódzki w Lublinie orzekł na korzyść skarżącego i nakazał by odszkodowanie w wysokości 107.000.000 starych złotych zostało zapłacone skarżącemu. Sąd przyznał również skarżącemu miesięczną rentę w wysokości 1.629.650 starych złotych płatną od 1 września 1995 r. Pozwany Skarb Państw reprezentowany przez Warszawski Areszt Śledczy odwołał się od wyroku. W konsekwencji w dniu 31 maja 1995 r. Sąd Apelacyjny w Lublinie uchylił zakwestionowany wyrok i nakazał ponowne zbadanie sprawy.

11. Następnie odbyło się kilka rozpraw przed Sądem Wojewódzkim w Lublinie oraz zlecono przygotowanie opinii biegłych w zakresie stanu zdrowia skarżącego. Opinie te zostały następnie przeanalizowane przez sąd.

12. W dniu 10 maja 2000 r. Sąd Wojewódzki w Lublinie wydał wyrok oddalając w całości roszczenie skarżącego. Skarżący złożył odwołanie.

13. W dniu 28 września 2000 r. Sąd Apelacyjny w Lublinie przeprowadził rozprawę. Na podstawie wyroku z dnia 11 października 2000 r. sąd częściowo zmienił wyrok Sądu Wojewódzkiego w Lublinie zwiększając miesięczną rentę skarżącego do 280 PLN i zasądzając na jego rzecz odszkodowanie w wysokości 4179 PLN. W dniu 5 grudnia 2000 r. skarżący wniósł kasację do Sądu Najwyższego.

14. Postępowanie przed Sądem Najwyższym ponoć nadal trwa.

## PRAWO

15. Trybunał odnotowuje, że skarżący wielokrotnie nie odpowiedział na listy kierowane do niego w dniach: 1 sierpnia, 18 października 2002 r. oraz 6 stycznia 2003 r. .

16. W dniu 6 lutego 2003 r. kolejny list polecony został wysłany do skarżącego przypominając mu, że zgodnie z artykułem 37 § 1 (a) Konwencji, Trybunał może na każdym etapie postępowania postanowić o skreśleniu sprawy ze swojej listy spraw jeżeli okoliczności sprawy wskazują, że skarżący nie zamierza podtrzymywać swojej skargi.

17. Biorąc pod uwagę, że skarżący nie odpowiadał na listy Trybunału, Trybunał przyjmuje, że skarżący nie zamierza podtrzymywać swojej skargi. Trybunał biorąc pod uwagę istnienie wielu spraw przeciwko Polsce, które dotyczą podobnych kwestii do tych, które są przedmiotem obecnej skargi uznaje, że poszanowanie praw człowieka zgodnie z postanowieniami Konwencji i jej Protokołów nie wymaga kontynuowania badania obecnej skargi (artykuł 37 § 1 *in fine* Konwencji).

18. Tym samym, sprawa powinna zostać skreślona z listy spraw.

## Z TYCH POWODÓW TRYBUNAŁ JEDNOGŁOŚNIE

1. *Postanawia* skreślić sprawę z listy.

Sporządzono w języku angielskim i notyfikowano pisemnie w dniu 6 maja 2003 r. zgodnie z artykułem 77 §§ 2 i 3 Regulaminu Trybunału.

Michael O'BOYLE  
Kancierz

Nicolas BRATZA  
Przewodniczący